

УПРАВНИ ПОСТУПАК, СА ЕЛЕМЕНТИМА КАНЦЕЛАРИЈСКОГ ПОСЛОВАЊА И УПРАВНИ СПОР.

1. УПРАВНИ ПОСТУПАК.

1. ПОЈАМ УПРАВНОГ ПОСТУПКА.

Права, правни интереси и обавезе субјеката у праву у појединим правним односима или правним ситуацијама пред државним и другим органима и организацијама који врше управна овлашћења уређују се материјалноправним прописима у појединим управним областима, који садрже апстрактне правне норме. Да би се та апстрактна правна правила применила у пракси на конкретни случај и конкретне правне субјекте, неопходно је применити одређена правила формалноправне природе или процесне прописе.

Процесна правила управног поступка имају за циљ да омогуће потпуно утврђивање чињеничног стања и правилну примену материјалног права у вези са доношењем законитог управног акта у конкретној управној ствари. Такође, ова правила омогућавају утицај субјективних чинилаца у доношењу управних аката, у обиму који обезбеђује да тај акт истовремено у потпуности буде у складу са објективним интересима државе/друштва.

Стога се значај управног поступка може двојако посматрати. С једне стране тај значај је техничког карактера, а с друге стране је и друштвеног карактера.

Правила управног поступка увек су уређена законским прописом и обухватају скуп радњи које се морају или могу предузети у појединачним управним стварима независно од тога да ли се ради о решавању управне ствари у ужем смислу (одређивању права и обавеза управним актом) или о управној ствари у ширем смислу (вођење службених евиденција, издавање јавних исправа и слично). У основи, без њих се не могу обезбедити конкретност, једностраницост, правно дејство, заснованост на закону, извршност и ауторитативност управног одлучивања, како у поступку који се окончава доношењем управног акта тако и у поступку који за крајњи резултат има издавање јавне исправе.

У смислу Закона о општем управном поступку који у Републици Србији уређује општа правила управног поступка, управни поступак подразумева уређен начин рада државних органа и организација, органа и организација покрајинске аутономије и органа и организација јединице локалне самоуправе, јавних предузећа, посебних органа преко којих се остварује регулаторна функција и физичких и правних лица којима су поверила јавна овлашћења, приликом решавања у управној ствари и доношења управног акта.

2. ПОЈАМ УПРАВНЕ СТВАРИ.

Управна ствар јесте појединачна ситуација у којој орган, непосредно примењујући законе, друге прописе и опште акте, правно или фактички утиче на положај странке тако што доноси управне акте, доноси гарантне акте, закључује управне уговоре, предузима управне радње и пружа јавне услуге. Поред тога, управна ствар је и свака друга ситуација која је законом одређена као управна ствар.

Потребно је нагласити да, иако је према својој природи место уређења појма управне ствари у закону који прописује правила општег управног поступка, његово одређење у нашем правном систему, до доношења Закона о општем управном поступку